

somnis malabars

jo com tu
com tots els poetes i totes les poetes
i com tots aquells que sense ser-ho
llancem a l'aire somnis que abans altres somiaren
somnis que no deixaren que ens podríem
higiènic tots com som
ja dins la calavera

jo com tu
com tots els poetes i totes les poetes
i com tots aquells que sense ser-ho
enfilem

mots

frases

i sintagmes

amb agulles

de sons

morfemes

i monemes

els triturem

els masteguem

i els ensalivem

els deixem reposar durant la migdiada

després fem que comencen a brollar

que una pol·lució de veus engegue itinerari

que sacralitzen dogmes
-caràcters de sang sobre paper o documents en *word* digitalitzats-
que aixequen l'ara i l'ací
plorant absències rient desolacions o recordant futurs sense memòria

demà
res ja no serà meu
ni teu
ni de cap que no siga poeta
o que ho siga
que no et commoguen doncs
ni tan sols els cadàvers de fa una estona

Pepa Úbeda

HORACIANES

XV

si m'és permés,
evocaré dies de la infantesa.

furtava els fruits dels arbres.
me'ls menjava dins el dacsar,
fresc com un celler aleshores.

i sentia llunyana, pels carrers del meu poble,

la veu del meu pare que venia peix i cridava les veïnes.

era molt grat romandre allí.

m'envaïa una tristesa i una peresa.

de vegades venies tu
i t'agafava els pits, que m'agradaven més,
ens amuntegàvem i rodolàvem dins el solc.

m'oblidava de tot llavors, se'm feia de nit.

ja no oïa la veu del meu pare.
lladrava algun gos en alguna alqueria.

Vicent Andrés Estellés

VAIXELL DE VIDRE

ESTROFA

Sent arribar el moment que esperava!
Aquest moment justifica una vida.
Sent la remor de salms i de cavalls.
Metalls alterns i senyera irreducta!
Arribarà l'instant que més volia.
M'has de trobar al meu, entre els meus.
Duré un estel per tal que em reconegues.

L'amor més gran se m'enduu vers la lluita.
No tornaré si no sóc vencedor.
Escoltaràs els rius de l'alegria!

Vicent Andrés Estellés

RECOMANE TENEBRES

103

Em posareu entre les mans la creu
o aquell rosari humil, suat, gastat,
d'aquelles hores de tristesa i por,
i ja ninguna amenitat. Després

tancareu el taüt. No vull que em vegem.
A l'hora justa vull que a Burjassot,
a la parròquia on em batejaren,
toquen a mort. M'agradaria, encara,

que alguna dona del meu poble isqués
al carrer, inquirint: "Que qui s'ha mort?"
I que li donen una breu notícia:

"És el fill del Forner, que feia versos."
Més cultament encara: "El nét major
de Nadalet." Poseu-me les ulleres.

Vicent Andrés Estellés

